

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ ВОДНИЯТ ЦАР

chitanka.info

Имаше в старо време едно село, казваха го Вирово. Къщите му стигаха чак до широка буйна река. Щом паднеше дъжд в планината, към Вирово се спущаха буйни води. Реката заливаше ниви и ливади. Мътните ѝ води повличаха стада и удавници, а понякога и цели къщи.

Тогава простите хора се кръстеха и казваха, че Водният цар се е разсърдил и ги наказва люто.

Те вярваха, че в реката живее някакъв си Воден цар, който се храни с човеци и стада и не позволява на хората да построят мост над реката.

Опитвали бяха много пъти да построят дървен мост, ала реката го събаряше и отвличаше.

— Ето на, вижте, Водният цар не позволява! — казваха простите селяни.

Само старият, но мъдър дядо Моньо се смееше на ума им.

— Не е крив Водният цар бе, хора! — думаше им той. — Мост трябва тук, як, каменен мост трябва над реката.

Но селяните мълчаха с наведени глави.

Ядоса се старецът.

— Е, щом вие не искате, селяни, тогава и без вас мога. Ще видите!

Изпрати дядо Моньо по-големия си син да намери и доведе прочутия майстор Манола.

Дойде майсторът, отведе го дядо Моньо при реката, повика и селяните.

— Казвайте сега, хора, ще стане ли тука мост? — попита той.

Селяните пак свиха рамене.

— Ще стане, ако Водният цар позволи, дядо Моньо, от него зависи.

— Добре. Да го попитаме: хвърлете по една пара в реката, каквото ви се откъсне от сърце, и Водният цар ще отговори.

Селяните се изредиха и всеки пусна във водата по една дребна медна пара. Но Водният цар мълчеше.

Дядо Моньо се засмя:

— Я почакайте аз да го попитам и ще видите няма ли да ми отговори!

Старецът приближи до брега, развърза дълбоката си кесия, загреба шепя жълтици и се приготви да ги хвърли посред реката.

Но майсторът го спря.

— Стой! — извика той. — Не хвърляй парите. Сега вече няма нужда да питаме Водния цар. С такава щедра ръка като твоята не само мост ще построим, но можем и реката да върнем нагоре да потече.

Още на другия ден майсторът доведе работници, заловиха се за работа и до есента мостът беше готов.

По Димитровден заваля сняг. Зимата беше тежка. Поледи ниви и ливади. Когато напролет снеговете се стопиха и ливнаха дъждове, реката пак придойде, буйна и сърдита. Ала напразно се мятаха вълните въз якия каменен мост, той нехаеше.

Горе на брега стояха селяните. Те гледаха високия мост, чудеха се и благодаряха на дяда Моня.

И до днес този мост носи неговото име: „Дядов Моньов мост“ го нарича мало и голямо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.